

Filipeni - comentarii F. B. Hole

Filipeni 1:1-2

Catre sfinti, episcopi si diaconi (v.1,2)

Cand isi incepe epistola aceasta, Pavel nu se prezinta ca un apostol, cu rob al lui Isus Hristos. De aceea nu avem sa privim experienta pe care el a fost calauzit sa ne-o prezinte ca ceva apostolic si oarecum dincolo de posibilitatea de a fi si pentru crestinii obisnuiti. Dimpotriva, ea este experienta unui „rob”, asa cum suntem noi toti. El se adreseaza celor din Filipi despre care putem spune: „toti sfintii in Hristos Isus”. Pentru ca ei erau in Hristos, erau pusi deoparte pentru Dumnezeu. Erau episcopi si diaconi printre acesti sfinti, dar nu ei erau mentionati in cel dintai loc. Acesti oameni care aveau anumite slujbe in adunarea locala aveau un loc important si de onoare, dar ei nu stapaneau peste mostenirea lui Dumnezeu, ca sa pretinda locul intai in toate. Pe langa asta, in loc sa fie un singur episcop pentru mai multe adunari, erau mai multi episcopi in aceasta adunare.

Filipeni 1:3-7

Mulumiri pentru parte pe care ei o aveau in evanghelie (1.3-7)

Indata dupa salutul de la inceput, Pavel marturiseste bucuria pe care o avea cand se gandea la sfintii din Filipi. Ei erau caracterizati in mod deosebit de comuniunea pe care o aveau in evanghelie. Il avusesera foarte mult pe Pavel in inimile lor si statusera langa el ca impreuna partasi, si toate acestea erau o dovada a lucrarii lui Dumnezeu in ei. Dumnezeu incepuse in ei o lucrare buna, care se arata in felul acesta; si ceea ce incepuse Dumnezeu, El avea sa duca la bun sfarsit, pana in ziua lui Isus Hristos.

In mod evident ei erau caracterizati de o mare iubire pentru evanghelie si de o comuniune din inima cu ea intr-un fel practic; si nu numai cu ea, ci si cu Pavel, care fusese trimis cu ea, si in felul acesta ei erau partasi ai harului lui. Si ei erau impreuna partasi nu numai la intarirea evangheliei prin rezultatele minunate pe care le produsese, dar si la lanturile in care se afla trimisul ei. poate sunt multi gata sa ia parte la intarirea aceasta, poate si in aparare, care totusi nu sunt gata cand este vorba de lanturi si neazuri. Lanturile sunt testul, iar promptitudinea de a participa in situatia aceasta este o dovada mai sigura a lucrarii lui Dumnezeu in om decat multa cunoastere a doctrinei crestine.

Filipeni 1:8-11

Dragostea care creste pana in ziua lui Hristos (1.8-11)

Versetul 8 ne asigura cat de deplin a raspuns Pavel dragostei filipenilor, si in adevar, i-a si intrecut in ea. Versetele 4 si 10 ne arata dorinta inimii lui pentru ei, ca ei sa creasca tot mai mult in dragoste,

cunostinta, pricepere, in curatie si in roade. Multe din ce ei aveau ii erau foarte placute, iar dorinta apostolului se rezuma in cuvintele „tot mai mult si mai mult”.

In timp ce lucrarea lui Dumnezeu pentru noi a fost implinita odata pentru totdeauna de Domnul Isus, lucrarea lui Dumnezeu in noi prin Duhul Sau Sfant este un lucru progresiv. A creste tot mai mult in dragoste este in mod evident lucrul principal, pentru ca felul acesta va creste cunostinta si puterea noastra de a deosebi lucrurile. Mai mult si mai mult vom deosebi ceea ce este de valoare si ne vom gasi placerea in aceste lucruri, si ne vom tine curati de orice le-ar intuneca, si prin urmare vom fi plini de rodul care produce dreptate spre slava si lauda lui Dumnezeu. Dragostea este in adevar firea divina. In firea aceasta avem sa crestem ca rezultat al lucrarii lui Dumnezeu in noi, care va continua pana la sfarsitul calatoriei noastre pe pamant, si isi va ajunge scopul si se va arata din plin cand va veni ziua lui Hristos.

Filipeni 1:12-17

Lanturile apostolului – motiv si pentru altii de a vesti evanghelia (1.12-17)

In versetul 12 apostolul incepe sa vorbeasca despre imprejurarile in care se afla el insusi; dar nu se arata ca unul care se plange sau cauta sa ne indrepte gandurile spre ele, ci mai degraba sa arate cum Dumnezeu, care este mai presus de orice imprejurari, le-a facut sa lucreze spre inaintarea evangheliei.

Ce lovitura trebuie sa fi fost pentru credinciosii din acel timp, cant Pavel a fost inchis sub mana de fier a Romei! Se parea ca pe neasteptate a cazut un stingator peste lucrurile si triumfurile sale nemasurate si trebuia sa se arate un dezastru total. Totusi n-a fost nimic de felul acesta, ci dimpotriva, si in versetele care urmeaza aflam felul in care Dumnezeu a intors situatia spre bine.

Era ceva deosebit spre bine ca lucrurile s-au desfasurat in asa fel incat sa arate ca punerea in inchisoare a lui Pavel era in intregime din cauza evangheliei. De la cercurile mai de sus ale Romei pana la cele mai de jos se facuse cunoscut clar ca lanturile lui erau pentru Hristos, si nu ca ale acelor raufacatori obisnuiti.

Era chiar mai mult spre bine, ca cei mai multi dintre frati au capatat indrazneala datorita inchiderii lui. In loc sa fie descurajati si infricosati, au indraznit cu o incredere deplina in Domnul si prin urmare au fost mai fara teama cand vesteau Cuvantul. Era o minoritate nefericita care se alaturase predicari cu motive rele – pentru ca acestia erau impotriva lui Pavel si sperau sa-i faca si mai mare necaz – dar oricum, ei Il predicau pe Hristos si de aceea Dumnezeu stapanea toate spre binecuvantare.

Filipeni 1:19-20

Bucuria apostolului ca oricum Hristos este vestit (1.18,19)

Aici putem avea intr-un mod izbitor o privire in viata launtrica si spiritul apostolului. Incercarile lui erau foarte grele. Nu numai ca inchisoarea ar fi putut sa-i agite spiritul, dar si felul de purtare al acestor

frati invidiosi si certareti l-ar fi enervat peste masura. Dar iata-l, calm, increzator, fara vreo urma de enervare in duhul lui: un adevarat triumf al puterii lui Dumnezeu. Si secretul este ca invatase sa se uite pe sine insusi si vedea lucrurile cu totul din perspectiva divina. Ce avea importanta pentru el era nu cum il afectau pe el lucrurile, ci cum Il afectau pe Hristos si interesele Lui. Putea sa fie ceva rau pentru Pavel, dar daca era bine pentru Hristos, atunci nu mai avea nimic de spus, pentru ca aceasta era singurul lucru care avea importanta pentru el.

Ca urmare a acestei gandiri, apostolul putea spune: „si in aceasta ma bucur, da, ma voi bucura”. El se bucura de predicarea lui Hristos, si se bucura in siguranta ca toate acestea care pareau a fi atat de mult impotriva lui, se vor intoarce spre slava lui; si filipenii aveau sa-l ajute prin rugaciune, iar ajutorul Duhului lui Isus Hristos era intotdeauna cu el.

Mantuire in prezent; Hristos preamarit in trupul Lui (1.19,20)

Versetul 19 ne aduce inainte o mantuire in prezent, de care Pavel insusi avea nevoie si astepta s-o primeasca. Ce fel de mantuire era se vede clar cand citim versetul 20. Dorinta si asteptarea lui erau ca Hristos sa fie preamarit in trupul lui, fie prin viata, fie prin moarte. Implinirea dorintei acesteia includea o mantuire, pentru ca in mod natural fiecare dintre noi dorim propria noastra marire si satisfactie prin trupurile noastre. oare am descoperit fiecare dintre noi ca pentru a abate intreaga inclinatie si directie a sufletelor noastre de la noi insine spre Hristos este o mantuire minunata in prezent? Ne-am rugat vreodata in felul acesta:

„Mantuitoarea mea, Tu ne-ai oferit odihna, Te rog sa mi-o dai si mie, Odihna de a inceta cu mine insumi Si de a-mi gasi totul in Tine?”

Filipeni 1:21-23

Ca rod al experientei: a trai este Hristos, a muri este castig (1.21-23)

Mantuirea din prezent se afla deci in punerea deoparte a eului si in inaltarea lui Hristos, si nu numai mantuire, dar si ceea ce este in realitate viata. Cand apostolul spunea: „pentru mine a trai este Hristos”, el nu prezenta un fapt al doctrinei crestine, ci vorbea in mod experimental. Este in adevar o realitate ca Hristos este viata sfintilor Sai, dar aici aflam ca faptul acesta era aratat in experiente si practica lui Pavel, incat viata lui putea fi rezumata intr-un singur cuvint: Hristos. Hristos traia in Pavel si prin Pavel. El era Obiectul existentei lui Pavel, si caracterul Lui se manifesta in el, desi inca, desigur, nu intr-o masura perfecta.

Daca viata insemna Hristos traind in Pavel, moarte insemna ca Pavel sa fie cu Hristos; si de aceea adauga: „a muri este castig”. Moartea oricarui crestin este un castig, cand vine, dar este foarte evident ca nu multi dintre noi sunt intr-o constiinta care ramane a acestui fapt. Cand cei iubiti ai nostri care cred sunt luati de langa noi, ne mangaiem noi insine cu gandul ca pentru ei insemna a fi cu Hristos, ceea ce este cu mult mai bine; totusi noi continuam sa ne lipim de viata din lumea aceasta intr-un fel persistent. Am fost noi vreodata „stransi din doua parti”(v.23) ca Pavel? Cei mai multi dintre noi n-ar avea nicio dificultate sa decida, daca alegerea ne-ar fi lasata noua! Am alege indata,

pentru ca nu ni s-a spus care este alternativa cea mai buna.

Moartea este un castig, si Pavel stia ca era castig; trebuie sa ne amintim ca el fusese rapit in cer cu ani in urma, desi daca era in trup sau afara din trup nu putea spune. In orice fel fusese, i se daruise ceva din binecuvantarea de a fi cu Hristos. Putem lua cuvintele „cu mult mai bine” ca fiind propria sa concluzie cu privire la rodul acelei experiente minunate, precum si ca descoperire de la Dumnezeu a faptului acestuia minunat.

Filipeni 1:22-26

Nu „mai bine”, ci „cu mult mai bine”; a ramane aici pentru progresul lucrarii lui Dumnezeu (1.22-26)

Cand spune: „nu stiu ce sa aleg”(v.22), nu avem sa intelegem ca el ar fi fost sa decida daca avea sa traiasca sau sa moara. Cel putin, asa gandim. El scria foarte familiar preaiubitilor lui filipeni care se intorsesera la Dumnezeu prin el, si de aceea nu se opreste sa spuna: „daca mie mi-ar fi fost lasata alegerea”. El stia ca era nu numai mai bine, ci cu mult mai bine a fi cu Hristos, totusi nu el decidea potrivit propriilor sale simtiri. Vedem din nou ca singurul lucru care conta era inaintarea intereselor Domnului. Simtea ca ceea ce era mai mult pentru ajutorul sfintilor era sa decida printre ei ceva mai mult, si de aceea avea increderea ca asa va fi, cum spusese in versetul 25.

Sa fim foarte clari ca plecarea despre care vorbeste apostolul aici nu are nimic a face cu venirea din nou a Domnului. El se refera la starea intermediara sau „dezbracarea” despre care scrisese in 2 Corinteni 5.4. In acel pasaj el arata ca starea de „imbracati” – cand vom fi „imbracati” cu trupurile noastre glorioase este oricum superioara celei de „dezbracati”. Totusi aici, in Filipeni, vedem ca starea de „dezbracati” este cu mult mai buna decat ceea pe care o putem cunoaste fiind inca imbracati in trupurile smeririi noastre de acum. Tot ce inseamna aceasta in detaliu in mod necesar nu poate fi conceput de noi in conditia noastra de acum, dar sa ramanem siguri ca inaintea noastra sunt binecuvantari mai presus de toate gandurile noastre.

Se pare destul de sigur ca Pavel era indreptatit in increderea lui si ca „a ramas si a fost” cu ei alti cativa ani, avand in vedere progresul lor spiritual si bucuria lor, si le-a dat un motiv am departe de bucurie prin venirea printre ei pentru un timp scurt.

Filipeni 1:27

O purtare intr-un chip vrednic de evanghelie (1.27)

In ce ii priveste pe ei, apostolul avea numai o mare dorinta ca, fie ca ca veni la ei, fie ca nu va fi de fata, ei sa se poarte intr-un chip vrednic de evanghelie. Nu numai sa stea tari, ci sa „stea tari intr-un singur duh”. Nu numai sa lupte pentru credinta evangheliei, dar sa faca acest lucru „cu un singur suflet” si „impreuna”.

Aici este o porunca apostolica si este bine sa patrunda foarte adanc in inimile noastre. nu este usor de explicat lipsa de putere aratata in legatura cu evanghelia, in ce priveste progresul ei printre cei nemantuiti sau in ce priveste stabilitatea celor care sunt mantuiti. „Stati tari”, cum vedeti, vine inaintea cuvintului „luptand impreuna”. Si din cuvantul „luptati impreuna” , care se afla numai aici si in Filipeni 4.3, deriva cuvantul de astazi, atlet. Se pare deci ca arata nu atat de mult o lupta prin cuvinte sau argumente pentru a mentine adevarul evangheliei, cat mai ales in forma de a lucra pentru folosul evangheliei.

In Romani 15.30 si in Iuda 3 avem cuvantul „a lupta” redat pentru doua cuvinte diferite din care avem astazi cuvantul „a agoniza”. Sfintii aveau „sa agonizeze impreuna” in rugaciune cu Pavel si sa agonizeze pentru credinta. Aici, in Filipeni 1.27, ni se spune sa luptam (ca atleti) sau sa lucram impreuna pentru evanghelie. Daca ar fi mai multa „agonizare impreuna” in rugaciune si „lucrare impreuna” pentru evanghelie, am vedea mai multe rezultate.

Cand vom merge mai departe in epistola aceasta vom descoperi ca unitatea in gandire si in spirit este lucrul important pe care il avea Pavel cu privire la filipeni, pentru ca neintelegerea este un rau care are un fel deosebit de a se strecura printre crestinii cei mai spirituali si devotati, pe cai variate si neobservate.

Filipeni 1:28-30

Harul de a suferi (1.28-30)

Cand neintelegerea este inlaturata si unitatea invinge printre sfinti, adversarii nu se arata prea alarmati, si atunci este mai multa atitudine gata pentru suferinta. Fapt este ca niciodata nu trebuie sa ne infricosam de adversari. Faptul ca ei sunt adversari este pentru ei o dovada ca vor fi distrusi cand Dumnezeu Isi va arata puterea . si cand El intervine, aceasta inseamna mantuire pentru ai Sai. In timp ce asteptam interventia Lui, partea noastra este sa luptam si sa suferim pentru El. Filipenii vazusera lucrul acesta in Pavel, cum ni se marturiseste in Fapte 16, si acum ei auzeau despre acelasi fel de lucru care s-a petrecut cu el in Roma.

A suferi pentru Hristos si evanghelia Lui este prezentat aici ca un privilegiu daruit noua, celor credinciosi. Daca n-am fi atat de trist indispusi de neintelegerile si de lipsa de unitate din adunare, pe de o parte, si de atacul lumii si a spiritului lumii, pe de alta parte, aceasta este lumina in care ar trebui sa privim suferinta. Si cat de mult am fi binecuvantati!

Filipeni 2:1

Hristos, izvorul oricarei mangaieri; comuniunea data de Duhul Sfânt (2.1)

Cel dintai verset din acest capitol pare a fi o aluzie la darurile filipenilor care au ajuns la Pavel cu ajutorul lui Epafrodit. Darurile acestea fusesera pentru el o exprimare care reimprospata foarte mult dragostea si intelegerea care ii caracteriza si o comuniune reala a Duhului care exista intre el si ei. ca rezultat, inima lui a fost umpluta de mangaiere si incurajare in mijlocul necazurilor lui. In timp ce

recunoastem aplicatia directa a acestui verset, sa nu pierdem semnificatia lui generala. Hristos este izvorul mangaierii; dragostea este cea care produce incurajare; Duhul lui Dumnezeu pe care Il au in comun toti cei credinciosi cu adevarat este originea comuniunii.

Lucrurile acestea fiind fapte, apostolul le foloseste in indemnul pe care-l da. Cuvantul „daca” repetat de patru ori in versetul acesta are de fapt sensul „deoarece”. Deoarece asa sunt lucrurile acestea, el ii roaga sa-i implineasca bucuria pana la capat, avand acelasi gand si inlaturand orice urma de neintelegere.

Filipeni 2:2

Aceiasi gandire, aceiasi dragoste (2.2)

Gandim ca experienta dovedeste ca neintelegerea este o lucrare a firii pacatoase, iar textul acesta arata cat de mare era dorinta apostolului ca ea sa fie inlaturata dintre filipeni. Este de notat cat de multe expresii a folosit aratandu-si dorintele acestea printre ei.

Mai intai de toate ei aveau sa fie cu aceeasi gandire. Evident, este un lucru mare cand toti credinciosii gandesc la fel, totusi trebuie de asemenea sa fie vazut duhul care se afla la baza gandirii lor. Daca acesta ar fi gresit, simpla gandire la fel nu va garanta absentia neintelegerii. De aceea el adauga: „avand aceeasi dragoste”. Numai dragostea poate produce ceea ce urmeaza: „avand o buna intelegere” sau „uniti in suflet”, care de asemenea conduce la gandirea tuturor spre acelasi lucru. In capitolul 3 vom vedea ca Pavel spune: „una fac”(v.3). El era un om care avea un singur obiectiv, urmarind un singur lucru, in loc sa-si imprastie energia in urmarirea mai multor lucruri. Aici el ii indeamna pe altii sa gandeasca un singur lucru. Numai omul a carui gandire este centrata spre un singur lucru de toata insemnatatea poate fi caracterizat de urmarirea unui singur lucru. Nu este greu de vazut ca daca toti suntem inclinati spre un singur lucru, sub controlul aceleasi dragoste, nu va fi mult loc pentru neintelegere.

Filipeni 2:3-4

Slava desarta personala in contrast cu gandirea la foloasele altuia (2.3,4)

Totusi apostolul are ceva mai mult de spus despre ideea aceasta. Versetul 2 aduce in adevar elementele pozitive importante pentru a realiza unitatea practica, dar el cauta sa excluda elementele raului care o distrug. Aceasta, in versetul 3. Este foarte posibil sa facem unele lucruri drepte in ele inele, cu un spirit de cearta, asa cum am vazut in capitolul 1, unde citim despre unii frati care predicau pe Hristos „din invidie si cearta”. Mai mult, gloria desarta este un produs rau al firii pacatoase care este foarte adanc inradacinat in inima omului cazut. De cate ori am facut ce era destul de drept, dar cu dorinta ascunsa de a castiga stima si slava de la cei din jurul nostru? Sa dam timp constiintei sa raspunda, si vom simti taisul ascutit al acestor cuvinte.

Slava desarta sta la radacina proportiei mari a certurilor si neintelegerilor care tulbura pe crestini, chiar a celor care de altfel au o gandire spirituala. Opusul slavei desarte este caracterul acesta

modest al gândirii care ne conduce să pretuim pe alții mai presus de noi înșine. Smerenia gândirii, mai mult, ne conduce la o largire a gândirii care este indicată în versetul 4. Dacă sunt centrat spre mine însumi, urmărind numai interesele și slava mea, desigur, mă preocupă numai lucrurile mele. Dacă, pe de altă parte, Hristos este centrul meu, urmărind interesele și gloria Lui, privesc și spre lucrurile altora. Și dacă lucrurile altora sunt în adevăr mai mult spre slava lui Hristos decât sunt ale mele, voi privi mai mult la lucrurile altora decât la ale mele.

Filipeni 2:5

A fi în noi felul de a gândi al lui Hristos (2.5)

Aici se pare că apostolul ar fi anticipat ideea că filipenii ar fi putut să-i spună: „Ne-ai îndemnat să fim într-un singur duh, de acord în toate, cu un singur gând. Dar cum să realizăm un astfel de lucru? Nu se poate tagădui faptul că printre noi sunt diferite de gândire și de judecată. A cui gândire să învingă?”

Răspunsul lui este: „Acest gând să fie în voi” – gândul care era „și în Hristos”. Aici, prin „gând” avem să înțelegem nu un simplu gând sau o opinie, ci un întreg fel de gândire. Felul de gândire al lui Hristos trebuie să ne caracterizeze, și aceasta este un lucru foarte profund. Dacă felul sau de gândire ne caracterizează, vom fi eliberați de neînțelegere chiar dacă nu vedem la fel fiecare amanunț. Versetele 15 și 16 din capitolul 3 ne arată lucrul acesta.

Filipeni 2:6

El însuși S-a smerit, EL însuși S-a golit, luând un chip de rob (2.6-8)

Ce anume era gândul care era în Hristos Isus? Putem răspunde prin cuvintele din versetul 8: „El însuși S-a smerit”. Fapt este că gândul care era în Hristos este cu totul opus gândului care era în Adam. Însăși cuvintele Domnului din Matei 23.12 sunt o ilustrare a faptului acestuia. În Adam s-a găsit gândul de a se înalta el însuși, și drept consecință a căzut în adâncimi. În Hristos s-a găsit jertfirea de sine, gândul de a Se smeri El însuși, și așa cum vedem în acest pasaj, El este înălțat în locul suprem.

Pornim de la înălțimea supremă a versetului 6. El era în chipul lui Dumnezeu. Părinții noștri au fost ispitiți să ia pentru ei ceva care era mai presus de ei – să devină ca niște dumnezei, așa cum ne spune Geneza 3.5. Locul acela nu era pentru ei, și încercarea lor de a-l capăta era curată talharie. Dar nu era nimic din toate acestea cu Domnul nostru. În cazul Lui egalitatea cu Dumnezeu nu era ceva de apucat. Ea era a Lui pentru că El era Dumnezeu. Nu putea fi mai presus de ceea ce era. Înaintea Lui era doar alternativa de a sta așa cum era și acolo unde era – sau a cobori la noi în smerenie.

Binecuvântat fie Dumnezeu, El a ales pe cea din urmă. Versetul 7 este începutul acestei istorii minunate. Deși ca origine în chipul lui Dumnezeu. El a luat asupra Sa un alt chip, chipul unui rob, făcându-Se în asemanarea oamenilor. Aceasta înseamnă că El însuși S-a golit, pentru a fi în acest

loc.

Filipeni 2:7

Teoria gresita numita „kenosis” si faptul ca El Insusi S-a golit (2.7)

Cu ani in urma, cand criticii necredinciosi ai Bibliei se aflau in conflict cu cuvintele Domnului, au inventat asa-zisa teorie „kenosis” ca sa tagaduiasca adevarul cuvintelor Lui, in timp ce li dadeau o oarecare masura de respect si omagiu. Kenosis este un cuvint grecesc folosit in acest pasaj cu sensul de „a goli”. Teoria aceasta Il prezinta pe Hristos ca dezbracandu-Se de Sine Insusi atat de deplin incat, din tot ce era divin, El a devenit un iudeu tot atat de ignorant ca majoritatea iudeilor care traiau in timpul Lui. De aceea unii critici din secolele 19 si 20 expunand aceasta teorie, se simteau in stare sa vorbeasca impotriva Fiului lui Dumnezeu.

Intorcandu-ne de la aceasta teorie mizerabila, trebuie sa nu uitam faptul ca este o adevarata „kenosis”, o adevarata golire, pentru ca pasajul acesta ne vorbeste despre ea. Daca dorim sa intelegem ce inseamna ea, ne indreptam spre evangheliile si in ele vedem ce anume implica faptul ca El a devenit Om, de asemenea ca El era Dumnezeu, stralucind continuu prin ceea ce era umanitatea Sa. Pot fi citate numai cateva exemple pentru a ilustra ideea la care ne referim.

Devenind Om, Isus a fost uns cu Duhul Sfânt si cu putere. Ca urmare, in loc de a actiona doar prin puterea Dumnezeirii Sale, El a actionat in puterea Duhului. Era o situatie cand Dumnezeu lucra in El prin puterea Duhului (Fapte 10.38; Luca 4.14; Fapte 2.22)

El este Creatorul, asa cum se arata clar in Coloseni 1.16, totusi, ca Om, El preciza ca locurile in imparatia care va veni nu erau partea Lui ca sa le dea (Mat.20.23) De asemenea El renunta la initiativa personala in cuvintele si in faptele Lui. El atribuia toate Tatalui (Ioan 5.19; 27.30; 14.10)

Observand aceste lucruri, indata vedem ca adevarata „golire”, care era propriul Sau act, a avut loc pentru ca luase forma unui rob ca o realitate. Daca n-ar fi fost cu scopul acesta, noi am fi putut sari la concluzia ca aceste cuvinte, „luand chip de rob”, ar insemna simplu, un fapt asemanator celui al papei de la Roma, care ar spune ocazional ca ia locul unui slujitor, spaland picioarele vreunui cersetor sarac. Asa ceva el ar face de forma, dar oamenii stiu ca in realitate viata pe acest pamant ii este plina de eleganta si splendoare. Cand Domnul nostru Isus a luat chip de rob, El l-a luat in toata realitatea lui.

Filipeni 2:8

Smerirea Lui: pana la moartea de cruce (2.8)

Versetul 8 duce istoria smeririi Lui la punctul culminat. Daca versetul 7 ne da coborarea Lui minunata din gloria deplina a Dumnezeirii la stare si locul de Om, versetul acesta ne da coborarea mai departe ca Om in moartea de pe cruce. Toata viata Lui a fost caracterizata de „coborare”, de o smerire crescanda din partea Lui, pana ce a ajuns la moarte, si moartea aceasta de o suferinta si rusine

extrema – moarte de cruce.

Felul Sau de gandire a fost sa coboare, si felul acesta de gandire trebuie sa fie si al nostru. Numai fiind nascuti din Dumnezeu si avand Duhul lui Dumnezeu este posibil sa gandim la fel. Sa acceptam acest lucru si sa ne judecam pe noi insine in privinta aceasta.

Filipeni 2:9-11

Isus marturisit ca Domn de catre orice fiinta creata (2.9-11)

Cele trei versete care arata in amanunt smerirea Sa sunt urmate acum de alte trei care declara inaltarea Sa potrivit hotararii lui Dumnezeu Tatal. El inca ia toate din mana Tatalui care I-a daruit un Nume care este in mod absolut suprem. In acest pasaj, „Numele” este folosit, asa gandim in acelasi fel ca in Evrei 1.4. Nu este o referire la un nume specific, cum ar fi Domnul sau Isus, sau Hristos, sau oricare altul, ci mai degraba la faima, la reputatia Sa. Isus, care a fost altadata dispretuit si respins, are o astfel de faima, de renume, incat pana la urma orice fiinta creata va trebui sa se plece inaintea Lui, si sa recunoasca faptul ca El este Domn. Si cant intregul univers Il va admira, fie ca vor face aceasta cu bunavointa, fie cu necazul constringerii, totul va fi spre gloria lui Dumnezeu Tatal.

Filipeni 2:12

Lucrati pana la capat mantuirea (2.12)

In versetul 12 apostolul lasa aceasta tema deosebit de placuta si se intoarce la indemnul sau care incepuse cu versetul 27 al capitolului 1. El dorea ca felul lor de viata sa fie cu totul potrivita evangheliei, ca sa fie caracterizati de o lucrare cu inima pentru evanghelie, cu un singur gand si curaj in prezenta impotrivirii. In trecut, cand Pavel fusese printre ei s-a bucurat de ascultarea lor. Sa fie, daca s-ar putea, si mai ascultatori de cuvantul lui, acum cand ei erau lipsiti de ajutorul lui personal. Pericole ii amenintau din afara, si era pericolul acesta mai subtil al neintelegerii dinauntru, de aceea sa-si dubleze puterea ca sa caute sa dovedeasca acel gand care era in Hristos Isus. In felul acesta ei aveau sa-si lucreze mantuirea de toate cate ii amenintau. Sa faca lucrul acesta cu teama si tremur, amintindu-si de propria lor slabiciune. Odata Petru gandea ca ar fi putut lucra propria lui mantuire fara teama si tremur, si stim ce s-a intamplat.

Filipeni 2:13

Dumnezeu este Cel care lucreaza in noi (2.13)

Acesta este si intelesul simplu al acestui verset prea folosit si abuzat. Nu-l putem aplica si pentru noi insine? Desigur, putem. De aceea Dumnezeu sa ne faca sa voim ce vrea El. Nu avem nevoie sa ne ferim de a lucra, avand in vedere versetul 13. Avem sa lucram mantuirea noastra, insa Dumnezeu este Cel care lucreaza in noi si vointa si infaptuirea, dupa buna Sa placere. Sa notam acest lucru. Dumnezeu lucreaza atat vointa cat si infaptuirea, si vointa vine intai. In felul acesta lucrarea lui Dumnezeu si lucrarea noastra sunt vazute ca fiind impreuna in mod armonios. Lucrarea lui

Dumnezeu trebuie intotdeauna sa fie inaintea celei a noastre, atat ca timp cat si ca importanta. Totusi situatia aceasta nu este prezentata intr-un fel care sa ne faca fatalisti. Lucrarea noastra este mentionata intai, in versetul 12 si responsabilitatea pentru ea ramane partea noastra. Faptul ca Dumnezeu lucreaza ne este adus inainte ca incurajare, ca impuls.

Filipeni 2:14-16

Stralucind ca niste lumini in lume (2.14-16)

In felul acesta, invatati de Dumnezeu sa iubim voia Lui, si avand in noi gandul lui Hristos, o vom realiza in viata noastra. Nu va fi nimic de sila si cu discutii, ci asa cum se potriveste unor copii ai lui Dumnezeu fara vina si curati, purtand caracterul lui Dumnezeu, ai carui copii suntem. Omenirea a devenit o generatie stramba si sucita, si noi avem sa traim intr-un fel care prezinta contrastul cel mai mare posibil. Numai in felul acesta vom fi lumini in intunericul lumii.

Cuvantul „a straluci” din aceste versete este folosit pentru rasaritul sau aratarea corpurilor ceresti pe cer. Aceasta ne da un gand izbitor. Noi ar trebui sa aparem ca luminatori ceresti pentru lumea aceasta. Asa facem noi? Numai daca suntem cu totul deosebiti de felul de a fi al lumii acesteia, asa cum ni se spune in prima parte a versetului. Numai atunci putem in adevar sa oferim altora cuvantul vietii.

Trebuie sa fie viata, la fel si marturia buzelor noastre, daca este sa oferim cuvantul vietii. Cuvantul marturiei devine deseori cuvânt al vietii pentru altii, cand a fost mai intai in viata celui ce da marturie. Daca aceasta se implinea in cazul celor credinciosi preaiubiti de el in Filipi, Pavel avea siguranta ca osteneala lui n-a fost in zadar. El anticipa motivul bucuriei cand Hristos Se va arata si ca incepe ziua Sa. El putea vedea lucrarea lui Dumnezeu in ei, dusa pana la capat, asa cum spune in capitolul 1.6.

Filipeni 2:17-18

Posibilitatea ca Pavel sa fie martir (2.17)

Dupa ce a adus inaintea filipenilor exemplul suprem al Domnului Isus, care a fost „ascultator pana la moarte”, si dupa ce i-a indemnat la ascultarea care insemna a face din inima „buna placere” a lui Dumnezeu, apostolul se refera din nou la sine insusi in versetul 17. Desi isi exprimase gandul ca va fi cu ei pentru un timp (1.25), totusi aici vede si posibilitatea de a muri in curand ca martir. Unii oameni pun mare insemnatate pe „parerile” lor si le inalta aproape la siguranta si autoritate. Este o greseala. Pavel avea „parerile” lui cu privire la viitor, si noi repede le credem. Totusi chiar si el, un apostol, nutrea gandul ca s-ar putea sa aiba loc un astfel de eveniment.

Cuvantul „turnat” din versetul 17 este folosit de Pavel si in 2 Timotei 4.6, cand martiriul sau era amenintator. Facea desigur aluzie la acele jertfe de bautura pe care le porunceau legea. „A patra parte dintr-un hin de vin” se turna peste unele jertfe, inaintea Domnului.

Darul adus de filipeni vazut ca o jertfa, iar moartea lui Pavel ca o simpla jertfa de bautura (2.17,18)

Doua lucruri izbitoare se intalnesc in versetele 17 si 18. Intai, el numeste darurile filipenilor, trimise din saracia lor prin mana lui Epafrodit, ca „jertfa si slujba credintei voastre”. Aceasta inseamna ca el le considera ca o jertfa principala. Moartea lui ca martir, el o considera ca o cantitate mici de vin turnata peste jertfa lor, ca un dar de bautura, adica o jertfa minora. Un fel extraordinar de a prezenta lucrurile! Noi am fi inversat situatia si am fi gandit la daruirea filipenilor ca o jertfa de bautura varsata peste marea jertfa ca martir a lui Pavel.

De ce a estimat Pavel lucrurile in felul acesta? Pentru ca el nu cauta „la lucrurile lui... ci si la cele ale altora” (2.4). El era un exemplu izbitor al indemnurilor date filipenilor si al gandirii care era in Hristos Isus. Nu era nimic teatral in ce spunea Pavel, nici rasplatire a comportarii lor. Incantat de harul lui Hristos care se vedea in cei intorsi la Dumnezeu pe care ii iubea, spunea ceea ce gandea.

Filipeni 2:18

Bucuria adusa de perspectiva de a fi martir (2.18)

Al doilea lucru izbitor este ca de fapt el privea ideea de a fi martir ca o provocare la o izbucnire de bucurie, pentru el insusi si pentru filipeni – o bucurie pentru toti. In adevar, o purtare foarte nenaturala. Nu era naturala, ci spirituala. Fapt este ca Pavel credea ca realitate ceea ce spunea despre a pleca si a fi cu Hristos. In adevar, asa era „mult mai bine”. El stia ca filipenii il iubeau atat de mult incat, cu toata intristarea de a-l pierde, ei se ridicau deasupra propriilor sentimente pentru a se bucura impreuna cu el. Ne temem ca noi schimbam Filipeni 1.23 intr-o generalitate evlavioasa. Pentru Pavel era cu mult mai mult decat atat.

Filipeni 2:19-24

Dorinta de a-l trimite la ei pe Timotei, cand toti cautau cele ale lor, nu ale lui Hristos (2.19-24)

Totusi nu presimtea moartea de martir chiar in timpul acela, asa cum le spusese, si de aceea dorea sa-l trimita in curand la ei pe Timotei, ca sa-i ajute in ce priveste starea lor spirituala, si de asemenea sa afle despre ei prin el.

In acel moment nu era nimeni altul cu acelasi gand ca el si atat de zelos pentru binele filipenilor. Multimea celor credinciosi era caracterizata de cautarea propriilor lor lucruri, si nu ale lui Hristos. Timotei era o exceptie fericita. Era un adevarat fiu al tatalui sau spiritual. Gandul care era in Hristos era si in el. Ne temem ca aceasta cautare a propriilor noastre interese si nu ale lui Hristos este din nefericire obisnuita printre credinciosii de astazi. Nici un slujitor al lui Dumnezeu nu poate sluji in mod real pe sfinti, decat daca se misca printre ei, cautand nimic altceva decat interesele lui Hristos.

Timotei era cel pe care apostolul spera sa-l trimita mai demult, de asemenea spera ca el insusi sa fie eliberat si in stare sa se duca la ei. totusi, dorea, pentru o comunicare mai rapida cu ei, ca multumire

pentru darurile lor, sa-l trimita inapoi la ei pe Epafrodit, care fusese trimisul lor, si care acum devenea purtatorul epistolei pe care o cercetam.

Filipeni 2:25-30

Calitati ale lui Epafrodit: frate, impreuna-lucrator, impreuna-ostas (2.25-30)

Acum in versetele 25-30, ni se permite sa aruncam o privire asupra calitatilor pe care le avea Epafrodit, pe care apostolul Pavel il numeste: „frate al meu, si impreuna-lucrator, si impreuna-ostas”. El avea acelasi fel de gandire, si indata vedem, cand apostolul Pavel spusese: „Nu am pe nimeni de acelasi gand” ca aceasta insemna: „Nu am pe nimeni dintre cei care mi-au fost ajutoarele mele imediate in Roma”. Epafrodit era din Filipi si nu era avut in vedere in prima remarca.

Erau si sunt multi care, desi recunoscuti ca frati, cu greu s-ar putea vorbi despre ei ca lucratori si soldati. Epafrodit era un om cu toate aceste trei calitati, si nu numai atat, dar si un lucrator si un soldat in intregime „impreuna” cu Pavel. Ei au lucrat si au luptat impreuna, cu aceleasi obiective si scopuri. Ar putea fi data o astfel de marturie pentru cineva astazi? Credem ca s-ar putea, deoarece Noul Testament ne comunica din plin doctrina, felul de viata si lucrarea lui Pavel, acest slujitor al lui Dumnezeu dat ca model. In acelasi timp ne temem ca practic aceasta este o raritate. Orice credincios este chemat sa fie un lucrator si un luptator. Mistria zidarului si sabia ar trebui sa ne caracterizeze pe toti. Sunt ele ale noastre?. Si suntem noi caracterizati „partasi” cu Pavel in folosirea lor?

Calatorind spre Pavel cu darurile trimise de filipeni, Epafrodit se imbolnavise si fusese aproape de moarte. De doua ori aflam expresia „aproape de moarte”. Dar Dumnezeu avusese mila de el si a indepartat aceasta mare intristare si pentru Pavel si pentru filipeni, desi el nu se gandea la viata lui, de dragul lucrarii lui Hristos, si de aceea avea sa fie pretuit in mod deosebit.

In Epafrodit vedem deci o alta persoana care calca pe urmele lui Pavel si ale lui Timotei, cupa cum si ei calcau pe urmele lui Hristos. Gandul care era in Hristos Isus se afla si in el, pentru ca nu numai si-a riscat viata pentru a sluji pe Domnul lui, dar cand fusese atat de bolnav incat ajunsese aproape de moarte, a fost „mahnit” nu din cauza bolii lui, ci pentru ca aflase ca fratii din Filipi au auzit de boala lui si s-au intristat. Era un caz delicat referitor la un om care nu cauta „cele ale sale, ci ...si ale celorlalti”.

Filipeni 3:1

Repetarea cuvintelor „bucurati-va in Domnul”(3.1)

A fost deci bucurie si pentru Pavel si pentru filipeni cu privire la Epafrodit; dar cand intram in capitoulul 3 aflam bucuria permanenta a celui credincios. Dumnezeu poate sa ne dea, si ne da, sa experimentam indurarea Sa si sa ne inveseleasca inimile, totusi pe de alta parte deseori El ne face sa trecem prin vale plangerii. Dar chiar daca imprejurarilor li se permite sa se intoarca impotriva noastra, si boala se sfarseste in moarte, Domnul Insusi ramane acelasi. Bucuria noastra se afla

intr-adevar in El. „Bucurati-va in Domnul” este un cuvânt deosebit de important pentru noi toti. In epistola aceasta apostolul se poate repeta, totusi tema fericita nu era plictisitoare pentru el, si era pentru siguranta lor. Nici un slujitor al lui Dumnezeu sa nu se teama ca se repeta, pentru ca noi suntem greoi cand este vorba sa primim lucrurile. Repetarea este un proces bun in lucrurile lui Dumnezeu.

Filipeni 3:2

Cei care cauta sa ne abata de la Hristos; iudaizantii (3.2)

Totusi bucuria noastra trebuie sa fie „in Domnul”. Sunt unii care cauta sa ne abata de la El, asa cum se arata in versetul 2. Vorbind de „caini” apostolul face aluzie probabil la oamenii cu o viata foarte rea, asemanatoare natiunilor necurate. Prin „lucratori rai”, la cei care marturisesc ca erau crestini, dar introduceau ceea ce era rau. Prin cei care „mutilau” se refera la dezbinarea iudaizantilor, in contrast cu adevarata „circumcizie” despre care vorbeste versetul 3. Cuvantul „mutilare” inseamna mai degraba o inlaturare partiala, in contrast cu taierea completa a mortii, care era reprezentata de circumcizie. Iudaizantii credeau in inlaturarea unor parti mai urate crescute in carne, dar aceasta nu introducea moartea prin „dezbracarea de trupul firii pacatoase” (Col.2.11), care este un adevar al crestinismului. Obiectul care era inaintea iudaizantilor era „ca sa se laude cu trupul (carnea) vostru” (Gal.6.13). Oamenii nu se pot mandri in totul cu manifestarile grosolane ale firii pacatoase si de aceea cauta sa scape de unele din ele, pentru a incuraja manifestari mai placute si estetice, cu care sa se laude. Totusi nu este decat lauda cu firea pacatoasa.

Filipeni 3:3

Adevarata circumcizie; nicio incredere in firea pacatoasa (3.3)

Versetul 3 ne spune prin contrast ce sunt cei credinciosi, vazuti potrivit gandurilor lui Hristos despre ei. Noi suntem adevarata circumcizie spirituala, noi care ne inchinam prin duhul lui Dumnezeu, care ne laudam in Hristos Isus si nu ne incredem in firea pacatoasa. Noi acceptam sentinta de condamnare a lui Dumnezeu asupra firii pacatoase si ne gasim totul in Hristos. Atunci, cu puterea Duhului neintinat suntem plini de inchinare fata de Dumnezeu.

Dar cat de mult timp este folosit de obicei pentru a invata sa nu ne incredem in firea noastra si sa dam „votul de neincredere” asupra ei! Prin cate experiente avem sa trecem deseori! Felul experientelor la care ne referim ne sunt detaliate in Romani 7, si este o lectie care nu poate fi invatata numai teoretic, trebuie invatata in mod experimental. Nu este neaparat nevoie sa avem un timp indelungat ca sa invatam lectia aceasta, dar este un fapt ca de obicei asa stau lucrurile.

Filipeni 3:4-7

Experienta apostolului; ce parea castig socotit ca pierdere (3.4-7)

Insasi cazul lui Pavel, la care el se refera in versetele 4-7 arata ca lectia aceasta poate fi invatata intr-un fel foarte profund intr-un timp foarte scurt. Daca a fost vreodata un om caruia sa nu-i gasesti defect in felul lui de a fi, el era. In zilele noastre unii oameni spun ca mor „intariti cu toate ritualurile bisericii”. Despre el putem spune ca a trait intarit cu toate ritualurile si randuielile si avantajele iudaismului. Daca a fost vreodata o fire educata si religioasa in care sa te increzi, a fost cea a lui Saul din Tars. El era plin de religie si plin de mandria produsa de increderea lui ca totul ii era un castig.

Dar in revelatia aceea uimitoare care a avut loc pe drumul Damascului toate s-au rasturnat. El s-a descoperit pe sine insusi ca era cu totul gresit. Ce isi inchipuse ca erau avantaje a descoperit ca erau dezavantaje; firea lui religioasa era o fire razvratita. Tot ce pretuise el, in care se increzuse, cu care se mandrea, au coborat, s-au prabusit. Hristos in glorie i Se aratase. Tot ce socotea el castig, acum al socotea pierdere, datorita lui Hristos. Increderea pe care o avusese in firea lui s-a dus pentru totdeauna. Indata ce s-au terminat acele trei zile de orbire, a inceput sa se laude cu Hristos Isus. In acele zile lectia lui insemnata a fost invatata.

Filipeni 3:8-9

Toate socotite ca pierdere datorita pretului nespus de mare al cunoasterii lui Hristos Isus (3.8)

Si lectia a fost invatata temeinic si pentru totdeauna. Versetul 7 vorbeste de concluzia la care ajunsese pe drumul Damascului. „Am socotit” – verbul este la trecut. Versetul 8 ne duce in ziua in care scria epistola aceasta, in inchisoarea romana.

„Dar in adevar si socotesc” – verbul este la prezent. Punctul la care ajunsese cand s-a intors la Dumnezeu este confirmat si chiar adancit, dupa treizeci de ani sau mai mult. Numai ca acum el putea afirma ceea ce in mod natural nu putea spune cand s-a intors la Dumnezeu. Timp de treizeci de ani el crescuse in cunoasterea lui Hristos si pretul nespus de mare al acestei cunoasteri il domina. Comparete cu aceasta, toate lucrurile nu erau decat o pierdere, si adancimea si entuziasmul credinciosiei lui sunt exprimate in stralucirea cuvintelor „Hristos Isus, Domnul meu”.

Aceasta socotire a tuturor lucrurilor ca o pierdere nu era numai o atitudine a gandirii lui, pentru ca adauga: „pentru care am suferit pierdere a toate”. Este un lucru sa socotesti toate lucrurile ca pierdere si cu totul altul sa suferi efectiv pierderea tuturor. Amandoua au fost experienta apostolului. El n-a fost tulburat cand a pierdut toate, pentru ca mai inainte socotise toate ca pierdere. Totusi in Hristos avea un castig infinit, in comparatie cu care orice altceva nu era decat gunoi.

Nu insemna ca el ar fi sperat „sa-L castige pe Hristos” ca rezultat al pierderii tuturor lucrurilor, in felul acelora care isi parasise averea si se retrag in manastiri cu speranta ca prin aceasta sa-si asigure mantuirea sufletelor lor. Dimpotriva, dupa ce a gasit o valoare atat de mare in Hristos, un pret nespus de mare al cunoasterii Lui, era pregatit ca in toate lucrurile sa sufere pierdere ca sa aiba pe Hristos castig al sau. Era o forma minunata a contului profit si pierdere, in care Pavel se afla ca un castigator.

A fi gasit in Hristos, in dreptatea data de Dumnezeu prin credinta lui Hristos (3.9)

Tot castigul lui Pavel ar putea fi rezumat intr-un singur cuvint: Hristos. Dar desigur acest lucru este in intregime bazat pe faptul de a fi „in Hristos” si a sta inaintea lui Dumnezeu in dreptatea care este prin credinta lui Hristos. In afara acestei pozitii nu ai putea avea pe Hristos ca fiind castig al tau, nici n-ai fi gata sa suferi pierdere in lumea aceasta.

Cat de izbitor este in versetul 9 contrastul dintre „propria mea dreptatea” si „dreptatea lui Dumnezeu”. Cea dintai, daca ar fi posibil s-o ai, ar fi „din lege”. Ar fi ceva cu totul omenesc, si potrivit cu standardul cerut de lege. Cealalta este dreptatea in care sta, ca rod al evangheliei. Ea este „din Dumnezeu”, adica este divina, in contrast cu cea omeneasca. Ea este „prin credinta lui Hristos”; adica este a noastra pe baza interventiei si lucrarii Lui asa cum este prezentata credintei in evanghelie. Si ea este „prin credinta” adica este primita pe principiul credintei, si nu pe principiul faptelor legii.

Am primit noi acest dar? Ne bucuram ca stam intr-o dreptate care este in totul divina in originea ei? intelegem ca toate lucrurile firii noastre in care ne-am bucura sunt o pierdere pentru ca sa avem un singur castig, Hristos ?

Acestea sunt intrebari deosebit de serioase care cer raspuns de la fiecare.

Trei idei importante: sa-L castig pe Hristos, sa fiu gasit in El, sa-l cunosc pe El (3.8-11)

Putem patrunde mult in caracterul unui om, daca ii cunoastem adevaratele lui dorinte si aspiratii. Pasajul acesta ne da posibilitatea sa vedem care era caracterul apostolului Pavel. Se pare ca dorintele lui sunt prezentate ca trei idei importante, toate in paragraful acestor patru versete, de la versetul 7 la 11.

Intai, el dorea sa-L castige pe Hristos. In al doilea rand, sa fie gasit in Hristos, intr-o dreptate care este in intregime divina. In al treilea rand, sa-L cunoasca pe Hristos si identificare cu El in inviere, in suferinta, in moarte. Ne dam seama de indata ca aceasta a treia aspiratie are mari adancimi in ea. L-am putea avea in adevar pe Hristos ca un castig al nostru si pentru indreptarea noastra, si sa fim totusi saraci si superficiali in cunoasterea lui Hristos de catre noi. „Sa-l cunosc pe El” se pare sa fi fost chiar coroana dorintelor lui Pavel.

Dar nu-L cunostea Pavel pe Hristos? Desigur, Il cunostea, asa cum in adevar orice credincios Il cunoaste. De fapt el Il cunostea intr-o masura mult mai larga decat cei mai multi credinciosi. Totusi este o astfel de infinitate in Hristos, atatea adancimi de cunoscut, incat aici il vedem pe apostol dorind sa cunoasca mai mult si mai mult. N-am luat si noi ceva, chiar putin din spiritul apostolului? Nu dorim si noi sa-L cunoastem mai bine pe Mantuitorul nostru – nu numai sa stim despre El, dar sa-L cunoastem pe El Insusi in intimitatea dragostei Lui?

Filipeni 3:10

Cunoasterea lui Hristos prin Scripturi si prin Duhul Sfant (3.10)

Cunoasterea lui Hristos de catre noi se face prin Duhul Sfânt și îndeosebi prin Scripturi. Dacă am fi trăit în zilele Lui pământesti, L-am fi cunoscut pentru puțin timp. Dar chiar și într-un astfel de caz, ar fi trebuit să spunem că „acum nu-L mai cunoaștem în felul acesta” (2.Cor. 5.16). Când ucenicii Lui au fost acei puțini ani însoțitori ai Lui, au avut în adevăr o experiență foarte minunată, totuși în acel timp ei nu primiseră Duhul Sfânt ca la Cincizecime și de aceea au înțeles foarte puțin pentru moment. Numai după ce L-au pierdut prezenta printre ei și au câștigat prezenta Duhului Sfânt, ei au cunoscut în adevăr semnificația a tot ceea ce văzuseră și auziseră. Tot ce cunoaștem despre Hristos în mod obiectiv ne este prezentat în Scripturi, însă avem Duhul care locuiește în noi ca să facă toate vii în inimile noastre într-un fel subiectiv.

Cunoasterea lui Hristos în mod practic. (3.10)

Când cunoasterea lui Hristos, care ne este prezentată în mod obiectiv, ne este adusă în inimile noastre în mod subiectiv de către Duhul, ea ne conduce la un al treilea lucru: la cunoașterea Lui într-un fel experimental și practic. La aceasta face aluzie Pavel în parte de la urma a versetului 10. Ordinea acestor cuvinte este semnificativă. Ordinea istorică în cazul Domnului nostru era: suferințele, moartea și învierea. Aici însă învierea vine întâi. Nici Pavel și niciunul dintre noi nu poate contempla suferințele sau moartea fără a fi întăriți de cunoașterea puterii învierii Lui. Învierea Lui este modelul și garanția pentru învierea noastră. În adevăr, învierea noastră depinde în totul de învierea Lui.

Dorința comuniunii cu suferințele Lui (3.10)

În timp ce apostolul realiza în spiritul lui puterea învierii lui Hristos, privea la „comuniunea suferințelor Lui” ca ceva de dorit. Dorea să fie făcut chiar asemenea cu moartea Lui! Până ce va veni Domnul putem să cunoaștem puterea învierii Sale într-un fel launtric și spiritual, totuși comuniunea suferințelor Sale și asemanarea cu moartea Lui sunt de un fel foarte practic. Pavel avea să guste suferința din cauza lui Hristos și în felul lui Hristos – suferința care avea să fie din aceeași categorie a acelor suferințe pe care Hristos însuși le-a îndurat din partea oamenilor. El avea să moară ca martor al adevărului, întrucât Hristos a murit în felul acesta. El dorea aceste lucruri.

Să punem deoparte câteva clipe de tăcere și să punem întrebări inimilor noastre. Dorim noi aceste lucruri? Mă tem că a pune întrebarea aceasta înseamnă a-i și da răspunsul. Poate puțini ar fi în stare să spună: „Cred că prin harul Domnului aș putea face fața acestor lucruri, dacă aș fi chemat să sufar în acest fel. Dar să le doresc? Nu.” Faptul că Pavel le-a dorit este o mărturie graitoare a întregului nivel excepțional în care Hristos personal îi capturase inima și puterea învierii Lui îl umpluse cu un entuziasm sfânt. Fapt este că el era ca un atlet bine pregătit care alerga peste obstacole cu un entuziasm puternic pentru a ajunge la tinta. Versetele mai dinainte ne-au arătat cum aruncase de la el toate câte pareau avantaje, ca fiind piedici în alergarea lui. Versetele acestea ne spun că el nu va fi reținut de niciun obstacol, își va croi calea prin sarma ghimpată a suferinței și ca suferi apele morții, dacă în felul acesta își va atinge tinta.

Filipeni 3:11

La invierea dintre cei morti, oricare ar fi obstacolele (3.11)

Iar aceasta este chiar taria versetului 11. Unele traduceri fac ca invierea sa apara ca un fruct la care vrem sa ajungem, cu o masura de indoiala daca vom avea parte de ea. Traducerea corecta este: „ca oricum sa ajung la invierea dintre cei morti”. Oricum, el va ajunge acolo, oricare ar fi obstacolele, chiar si prin suferinta mortii de martir. Si nu este vorba numai de inviere, ci de invierea dintre cei morti, adica de cea dintai inviere, din care Hristos este cel dintai rod. In timp ce asteptam aceasta inviere, avem sa cunoastem puterea invierii Lui dintre cei morti, si in felul acesta sa umblam aici ca unii care suntem inviati impreuna cu Hristos.

Filipeni 3:12-14

Un singur lucru; alergare pentru premiul chemarii de sus (3.12-14)

Versetele 12-14 ne arata ca gandul unei alergari era in mintea apostolului cand scria epistola aceasta. Cuvantul „l-am obtinut” se refera la primirea unui premiu. Dorea ca nimeni sa nu gandeasca despre el ca l-ar fi primit, sau ca ar fi fost facut desavarsit. Pozitia lui era inca in urmarirea lui. El fusese apucat de Hristos, dar el inca nu apucase premiul. El era inca entuziast in urmarirea lui, intinzandu-se ca un atlet zelos spre chemarea de sus in Hristos Isus.

Expresia „de sus” este folosita si in Coloseni 3.1: „cautati cele de sus”. Premiul chemarii de catre lucrurile de sus este desigur cunoasterea aceea deplina si perfecta a lui Hristos Insusi, care va fi posibila pentru noi cand trupurile noastre vor fi schimbate si formate asemenea trupului Sau glorios, la venirea Sa.

Pavel era insetat dupa cunoasterea Lui mai adanca, dupa cum am vazut, in timp ce inca alerga pentru a avea ca sfarsit premiul cunoasterii Lui depline. Dorinta lui era atat de intensa incat facea din el un om al unui singur lucru. Era caracterizat de un scop care il absorbea intens si nu permitea ca ceva sa-l abata de la ce era inaintea lui. Trasatura aceasta, desigur, merge mai departe pentru a explica puterea uimitoare si plina de rod care ii caracteriza viata si lucrarea. Slabiciunea si lipsa de rod care atat de des se arata in vietile si in slujirea noastra pot fi explicare de trasaturile opuse din noi insine – lipsa de scop si de preocupare. Timpul si energia sunt irosite in o suta si unu de lucruri fara valoare deosebita, in locul acestui „singur lucru” demn de urmarit. Nu asa stau lucrurile? De aceea sa cautam indurare de la Domnul ca sa putem spune intr-o masura mai mare: „Fac un singur lucru”.

Filipeni 3:15-16

A umbla in acelasi fel, oricare ar fi progresul spiritual (3.15,16)

Chiar acest lucru ni-l spune versetul 15. Pavel se bucura sa stie ca si de altii care erau alaturi de el se putea vorbi ca fiind „desavarsiti” sau maturi in Hristos: acestia aveau acelasi gand cu el in aceasta privinta. De asemenea altii cu greu faceau acest progres spiritual, si prin urmare puteau vedea lucrurile oarecum diferit. Acestia sunt indrumati sa umble in acelasi fel, potrivit cu cat cunosc acum,

cu asigurarea ca Dumnezeu ii va conduce mai departe pana ce ei vor vedea lucrurile intocmai in felul in care fusesera revelate apostolului insusi. E nevoie sa punem aceste versete la inima, pentru ca ele exemplifica felul in care credinciosul mai spiritual si mai avansat trebuie sa se poarte fata de cei cu deprinderi mai neinsemnate ca ale sale. Tendinta noastra naturala este sa privim in jos la acestia care ar fi mai putin avansati ca noi, sa-i dispretuim sau chiar sa-i atacam din cauza lipsei lor de conformare cu ceea ce gandim noi ca ar fi drept. Tendinta aceasta este in mod special pronuntata cand avansarea cu care ne laudam noi insine este mai mult un lucru al inteligentei decat cel al unei spiritualitati reale.

Filipeni 3:17

Pavel ca pastor si ca exemplu (3.17)

Versetele 15 si 16 ne arata deci spiritul de adevarat pastor in Pavel; si in versetul 17 vedem ca el poate sa se prezinte loc ca un exemplu in viata si caracterul lui. Cineva amintea cuvintele cu care un poet descria cum arata un pastor. E „atrage spre lumi mai luminoase, Si deschide calea”.

In versetele 15 si 16 il vedem pe Pavel atragand pe fratii sai mai slabi spre lumi mai luminoase. In versetul 17 il vedem deschizand calea. Exemplul este, dupa cum stim, un lucru imens. Pavel putea spune filipenilor asa cum facuse si efesenilor la incheierea slujirii sale: „v-am aratat si v-am invatat” (Fapte 20.20). Pentru el practica era la fel ca doctrina.

Pentru acest motiv el ii putea numi pe cei care se intorsesera la Dumnezeu prin el ca „impreuna – imitatori” ai lui. El avea sa fie un „exemplu”, adica un tip sau model pentru ei, si acest lucru era foarte necesar deoarece chiar in acele zile de inceput erau multi care umblau in asa fel incat sa tagaduiasca tot ce era specific crestinismului, desi inca pretindeau ca erau in sfera marturiei crestine. Aici nu ni se aduc inainte credinciosi imaturi, ca in versetul 15, nici credinciosi cu un fel de gandire stricat, ca in versetul 15 din capitolul 1, ci adversari al caror sfarsit este nimicirea. Acestia sunt dati pe fata cu un limbaj foarte taios.

Filipeni 3:18-19

Vrajmasii crucii lui Hristos strecurati prin adunari (3.18,19)

Trebuie sa nu trecem cu vederea spiritul care-l caracteriza pe apostol cand ii demasca. Nu era vorba de egoism sau de razbunare, ci de un spirit de mila si de tristete. El chiar plangea pe cand scria demascarea lor. Mai mult, grija lui pentru filipeni era atat de mare incat deseori ii instiintase mai dinainte cu privire la oamenii acestia.

Prezentarea pe care le-o face are patru parti:

1.Ei erau dusmani ai crucii lui Hristos. Poate nu ai mortii Lui, ci ai crucii Lui – acea cruce care inaintea lui Dumnezeu a pus sentinta mortii asupra omului a intelepciunii si a gloriei lui.

2.Sfarsitul lor era pierirea. Chiar si numai acest fapt l-ar fi facut pe Pavel sa planga pentru ei.

3.Dumnezeul lor era pantecele; adica poftele si dorintele lor ii stapaneau, dorinte deseori grosolane, desi poate nu intotdeauna in acelasi fel. Totusi intotdeauna, intr-o forma sau alta, eul era dumnezeul lor.

4.Ei se glorificau in ceea ce era rusinea lor. Nu aveau nicidecum sensibilitate spirituala. In mintile lor toate erau inversate. Pentru ei lumina era intuneric si intunericul lumina; gloria era rusine si rusinea era glorie.

5.Gandurile lor erau indreptate spre lucrurile pamantesti. Pamantul era sfera gandurilor si religiei lor. Ei continuau traditia celor despre care psalmistul (17.11) spunea: „isi indreapta ochii, plecandu-se spre pamant”.

Aceiasi traditie si in zilele noastre

Traditia aceasta se continua cu tarie. Generatia celor ce se gandesc la pamant infloreste mereu. S-a inmultit in adevar in mod uimitor in sanul crestinatatiei. Necredinciosii care umplu atatea locuri in clerul religios, care se numesc a fi crestini si controleaza destinul multor denominatii, are pretentia care nu se contesta la succesiunea ne-apostolica. Crucea lui Hristos care aduce rusine asupra mandriei si abilitatilor omului le este necunoscuta. Omul - adica eul – este dumnezeul lor. Ei se glorifica in lucruri, cum sunt cel al descendentei lor din creatia bruta, care daca ar fi adevarata ar fi doar spre rusinea lor. Pamantul le umple viziunea. Li ridiculizeaza pe credinciosii de tipul vechi al Noului Testament, ca fiind „din alta lume”. Ei sunt cu totul pentru lumea aceasta.

Filipeni 3:20-21

Cetatenia in ceruri, de unde Il asteptam ca Mantuitor (3.20,21)

Acum „cetatenia noastra este in ceruri”. Asocierile noastre vitale sunt acolo, in ceruri, nu aici, asa cum vor sa invete dusmanii crucii. Cerul este patria noastra si de fapt spre cer mergem. Dar inainte de a ajunge acolo trup si suflet, o schimbare mareata este necesara pentru trupurile noastre, si de aceasta schimbare vom avea parte la venirea Domnului. Trupurile noastre smerite vor fi transformate in asemanarea trupului Sau de glorie, si lucrarea puterii Sale marete este necesara pentru a se infaptui lucrul acesta.

Atitudinea noastra este asteptarea Mantuitorului, care vine din ceruri, de care apartinem. El vine ca Acela care detine puterea cu care in final Isi va supune toate lucrurile. Nu este un gand plin de duiosie ca cea dintai exercitare a acestei puteri a Lui va fi in directia de a-Si supune trupurile firave ale sfintilor Sai, fie care traiesc, fie din morminte si a le face in asemanare cu Sine Inusi? Atunci, in asemanarea cu El, vom intra in tot ce cuprinde cetatenia noastra cereasca.

De aceea sa-L asteptam pe Mantuitorul. Sa tinem ochii inimii noastre indreptati spre ceruri, pentru ca miscarea urmatoare de o importanta decisiva vine de acolo.

Filipeni 4:1

A sta tari in Domnul (4.1)

In cel dintai verset sunt doua cuvinte care ne indreapta gandurile spre ceea ce a fost mai inainte: „de aceea” si „astfel”. De aceea avem sa stam tari in Domnul; adica, pentru ca sau ca urmare a ceea ce tocmai se spusese. Fusese vorba de chemarea noastra cereasca, de cetatenia noastra cereasca, de asteptarea acelui trup de glorie, facut in asemanarea lui Hristos, cu care vom intra in partea noastra cereasca. Aici nu este nicio nesiguranta! Si nicio dezamagire cand va veni clipa implinirii acestor fapte. Putem foarte bine sa stam tari in Domnul.

Dar avem sa stam tari „astfel”; adica asemenea felului in care Pavel insusi a stat tare cand ne-a descris cele din capitolul 3. Avem sa fim „impreuna – imitatori” (3.17) ai lui si sa-l avem „ca un exemplu”, asa cum ne-a spus. Daca si noi gasim in cunoasterea lui Hristos o perfectiune care depaseste infinit mai mult orice altceva, in adevar vom „sta tari in Domnul”. Afectiunile noastre, insasi fiintele noastre vor fi atat de mult inradacinate in El incat nimic nu ne va putea clinti.

Filipeni 4:2-3

Acelasi gand in Domnul (4.2,3)

Asa cum am observat mai inainte, dusmanul cauta sa strice marturia printre filipeni prin neintelegere. In versetul 2 aflam ca in acel timp era neintelegere intre doua femei bine cunoscute care erau in mijlocul lor. Apostolul se indreapta acum spre ele, pe nume, si le indeamna sa fie cu un gand in Domnul. Aceste doua cuvinte subliniate sunt foarte importante. Daca amandoua aveau sa vina in intregime sub stapanirea Domnului, avand inimile daruite Lui, asa cum era Pavel, diferentele de gandire care existau in acel moment aveau sa dispara. Gandirea pe care o avea Evodia cu privire la un anumit lucru, si gandirea pe care o avea Sintihia, aveau sa dispara si gandirea Domnului avea sa ramana. In felul acesta ele aveau sa fie cu acelasi gand, avand gandul Domnului.

Versetul 3 pare sa fie o rugaminte catre Epafrodit, care se intorcea la Filipi ducand epistola aceasta, ca sa le ajute pe aceste doua femei in acea privinta, pentru ca in trecut ele fusesera lucratoare devotate in evanghelie, impreuna cu apostolul, cu Clement si altii. Daca ele putea fi ajutate, radacina principala a neintelegerii avea sa fie inlaturata.

Filipeni 4:4-5

Intotdeauna bucurie – si unele piedici (4.4,5)

Cu versetul 4 venim inapoi la indemnul din cel dintai verset al capitolului 3, unde ni s-a spus sa ne bucuram in Domnul. Aici se spune sa ne bucuram intotdeauna in Domnul; pentru ca nu trebuie permis ca vreun lucru sa ne abata de la ea. Mai mult, repeta cuvantul: bucurati-va, ca sa-l accentueze. Avem nu numai sa credem si sa ne incredem, avem de asemenea sa ne bucuram.

Aceasta ne conduce sa ne oprim la lucrurile care ar impiedica bucuria noastra in Domnul. Spiritul aspru, care nu cedeaza si insista intotdeauna asupra propriilor lui drepturi este unul din aceste lucruri, pentru ca el este un izvor de nemulumiri si de preocupare cu sine. In contrast cu aceasta, avem sa fim caracterizati de calm si blandete, pentru ca Domnul este aproape si El va prelua cauza noastra.

Filipeni 4:6-7

Orice lucru adus in rugaciune; raspunsul, pacea lui Dumnezeu (4.6,7)

De asemenea sunt felurite incercari si griji ale vietii, lucruri care au tendinta sa ne umple inimile cu anxietate. In privinta acestora, rugaciunea este resursa noastra. Trebuie sa aducem multumiri impreuna cu rugaciunile noastre, pentru ca trebuie sa fim intotdeauna atenti la indurarile abundente din trecut. Iar intinderea rugaciunilor noastre este limitata numai de cuvantul „orice”.

Scriptura ne invita sa facem din orice lucru un subiect de rugaciune si sa facem cunoscut lui Dumnezeu cererile noastre, cu toata libertatea. Nu este garantie, trebuie sa notam acest lucru, ca nu se va da intotdeauna exact ce cerem. Intelegerea de catre noi a lucrurilor este foarte limitata si in consecinta cerem deseori ceea ce, daca ni s-ar darui, n-ar fi nici spre gloria lui Dumnezeu, nici pentru binele nostru. Ceea ce ne este garantat este ca inimile si mintile noastre vor fi pazite de pacea lui Dumnezeu, care intrece orice pricepere. Mereu, dupa ce crestinii au trecut prin incercari de care se rugasera zadarnic sa fie scutiti, ii vedem privind inapoi si spunand: „Ma minunez de mine insumi”. Nu pot sa inteleg cum am trecut printr-o incercare atat de grea si am fost ridicat totusi deasupra ei cu atata pace”.

„Pacea lui Dumnezeu” trebuie deosebita de „pacea cu Dumnezeu” despre care citim in Romani 5.1. Aceea este pacea in relatia noastra cu Dumnezeu, care vine din cunoasterea ca am fost indreptatiti inaintea Lui. Aceasta este pacea cu un caracter asemenea pacii lui Dumnezeu, care ne umple inimile cand dupa ce l-am incredintat Lui totul in rugaciune, ne credem in dragostea si intelegerea Sa pentru binele nostru si in consecinta nu ne ingrijoram de nimic.

Rugaciunea in Numele lui Hristos

De asemenea este bine sa facem deosebire intre rugaciunea asa cum este prezentata in acest pasaj si cum este prezentata in Ioan 14.13,14. Acolo Domnul vorbea indeosebi grupului apostolic, in caracterul lor ca reprezentanti pe care El ii lasa dupa El in lume si El le da puteri depline in ce priveste rugaciunea in Numele Lui. Sensul cuvintelor „in Numele Meu” este „ca reprezentati ai Mei”. Rugaciunea aceasta in Numele Lui este un lucru plin de raspundere si solemn. Fiecare cec scris in adevar in Numele Sau va fi platit de Banca Cerului. Trebuie numai sa fim foarte atenti sa nu scriem cecuri pentru scopuri pur personale, scuzandu-le ca sunt in Numele Sau. Aceasta ar fi un fel de insusire gresita a unor fonduri. Si sa ne amintim ca in Banca Cerului se vede foarte clar care cec este in adevar in Numele Sau si care nu.

De asemenea, desi sunt o mie si una de lucruri in vietile noastre pe care cu greu le-am prezenta lui Dumnezeu in rugaciune ca fiind direct in legatura cu Numele si interesele lui Hristos, totusi avem libertatea deplina sa le prezentam lui Dumnezeu, si in adevar asa cum suntem indemnati sa facem. Iar daca asa facem, ne vom bucura de pacea lui Dumnezeu. Putem sa nu ne ingrijoram de nimic, in masura in care ne rugam pentru orice si suntem recunoscatori pentru toate.

Filipeni 4:8-9

Gandire deplina de tot ce este adevarat si curat si de iubit (4.8,9)

Grija plina de anxietate fiind inlaturata din inimile noastre, ramane loc sa intre tot ce este bun. Despre aceasta ne vorbeste versetul 8 si ne arata importanta de a avea mintea plina de tot ce este adevarat si curat si de iubit, a caror exprimare perfecta se afla in Hristos. Vietile noastre sunt controlate de gandurile noastre si de aceea se spune: „asa cum gandeste in sufletul sau, asa este el” (Prov.23.7). De aceea a avea gandurile pline cu ce este adevarat si drept si curat este ca o cale dreapta care duce la o viata caracterizata de adevar si dreptate si curatie. In mod inevitabil venim in contact cu mult rau, dar este dezastruos lucru sa ne ocupam de el fara a fi neaparata nevoie; ajunge o cauza a slabiciunii spirituale.

Dar daca exprimarea absoluta si perfecta a acestor lucruri bune a fost in Hristos, s-a aflat de asemenea o manifestare foarte reala a lor in insasi viata apostolului. Filipenii nu numai ca au auzit despre ele si le promisera, dar le-au vazut in Pavel, si ceea ce au vazut, pe acestea aveau sa le faca. De notat „faceti-le!” pentru ca lucurile admirabile care ne umplu gandurile trebuie sa se arate practic in vietile noastre. Atunci in adevar Dumnezeul pacii va fi cu noi, fapt care este chiar mai mult decat pacea lui Dumnezeu care ne umple inimile.

Filipeni 4:10

Darul primit de la filipeni, un motiv de bucurie (4.10)

Cu versetul 10 incepe sfarsitul mesajelor epistolei si Pavel din nou se refera la darul pe care l-au trimis filipenii. Darul acesta ii fusese un motiv de mare bucurie in inchisoarea lui. Stia ca el ramasese in gandurile lor, dar nu avea ocazia sa-i trimita un ajutor decat cand s-a putut prin calatoria lui Epafrodit. Totusi bucuria lui a fost nu in primul rand pentru ca il ajutasera in lipsurile pe care le avea, asa cum spunea el la inceputul versetului 11, ci pentru ca stia ca aceasta insemna mai mult rod fata de Dumnezeu, care va fi spre folosul lor in ziua care va veni, cum arata versetele 17 si 19.

Filipeni 4:11-13

Deprins sa fie multumit in orice situatia (4.11-13)

Vorbind despre lipsuri, apostolul este condus sa ne dea o privire minunata a felului in care facuse fata suferintelor si inchisorii. Aceste conditii tragice au devenit pentru el un izvor de invatatura practica, pentru ca invatase sa fie multumit. A fi multumit in imprejurarile in care te gasesti, oricare ar

fi ele, nu era un lucru natural pentru Pavel si nici pentru noi. Dar el s-a invatat cu ele. Si i-a invatat, nu teoretic ci intr-un fel experimental, prin trecerea prin situatiile cele mai potrivnice, cu inima plina de Hristos, asa cum vedem in capitolul 3. De aceea a fost in stare sa faca fata schimbarilor cele mai violente. A fi smerit sau in abundenta, a fi satul sau flamand, in lipsa, toate deveneau la fel pentru Pavel, pentru ca Hristos era acelasi, si toate resursele si bucuria lui erau in EL.

In Hristos, Pavel avea putere pentru toate, si aceeasi putere in acelasi fel este la dispozitia fiecaruia dintre noi. Numai daca am profita de tot ce este in Hristos pentru noi, am putea face fata la toate. Dar Pavel nu spunea, simplu, „as putea”, ci „pot totul”. Este usor sa admiri eroismul minunat, superioritatea calma care l-au caracterizat pe apostol, si nu este greu sa distingii sursa puterii lui, dar este cu totul alt lucru sa calci pe urma pasilor lui. Se pare ca ar fi destul de greu pentru noi, daca am trece prin imprejurari ca ale lui sau altele asemanatoare. Aici se arata de obicei slabiciunea noastra. Ne conformam lumii, suntem lipsiti de vigoare spirituala, ocolim suferinta si ne lipsim de crestere spirituala. Noi nu putem spune: „Am invatat”... „stim”... „m-am deprins”... „pot totul”, asa cum putea spune Pavel.

Filipeni 4:14-17

Darnicia filipenilor in trecut si in prezent (4.14-17)

Apostolul nu era in nici un sens dependent de darurile filipenilor sau ale altora, si vroia sa se stie lucrul acesta; totusi, desi asa erau lucrurile, ii asigura intr-un fel delicat si frumos ca el era simtitor fata de dragostea si devotamentul lor atat fata de Domnul cat si fata de el.

Recunostea ca filipenii straluceau in mod deosebit in harul acesta, si asa facusera din cea dintai clipa cand evanghelia ajunsese la ei. Ei se gandisera la el in trecut, cand nicio adunare nu facuse acest lucru, in Macedonia si in Tesalonic, iar acum din nou in Roma.

Devotamentul filipenilor in privinta aceasta se dovedea a fi mai mare pentru ca erau foarte saraci, dupa cum intelegem din 2 Corinteni 8.2. De asemenea ei insisi fusesera in necaz si experimentasera multa bucurie in Domnul. Deseori noi nu ne aratam gata sa ajutam sau suntem stangaci in privinta aceasta pentru ca propria noastra experienta in suferinta si in improspatare spirituala este foarte putin adanca.

Filipeni 4:18

Darul filipenilor, ca jertfa placuta lui Dumnezeu (4.18)

Dupa ce a primit darul lor prin Epafrodit, Pavel vroia ca ei sa stie ca avea de toate din belsug si ca se bucura mult. Insa darul lor nu numai ca a implinit nevoia lui, dar era in felul unei jertfe primite de Dumnezeu, asemenea jertfelor de buna mireasma despre care vorbeste Vechiul Testament. In felul acesta, darul lor era si mai pretios.

Filipeni 4:19-20

Rasplata filipenilor, in glorie, dupa bogatiile „Dumnezeului meu” (4.19,20)

Deci ce fusesera cei din Filipi? Desi saraci, si-au redus mai departe resursele lor mici, prin darurile lor pentru un prizonier batran care nu putea nicidecum sa le dea ceva inapoi sau sa-i ajute. Apostolul simtea lucrul acesta si in versetul 19 si-a exprimat increderea cu privire la ei. Dumnezeu le va implini orice trebuinta. De notat cum vorbeste despre El, ca „Dumnezeu meu” – Dumnezeu pe care Pavel Il cunostea in mod practic. Dumnezeu lui va ingriji de toate, nu potrivit nevoii lor, nici chiar potrivit dorintei aprinse a lui Pavel in folosul lor, ci potrivit bogatiilor Lui in glorie in Hristos Isus. Ar fi fost un lucru minunat daca Dumnezeu ar fi promis sa ingrijeasca de trebuintele lor pe pamant in Hristos Isus. Bogatiile Sale in glorie sunt si mai minunate. Filipenii sau noi insine nu vom fi bogati in lucrurile de pe pamant, totusi vom fi imbogatiti in lucrurile gloriei. De aceea rasplata noastra va fi atunci cand gloria lui Dumnezeu Tatal nostru se va arata in veci de veci.

Filipeni 4:21-23

Salutari de la toti sfintii si mai ales de la cei din Casa Cezarului (4.21-23)

Este interesant de notat ca, in cuvintele de ramas bun, se gaseau sfinti si in casa Cezarului. Capitolul 1 ne-a spus ca lanturile lui s-au aratat ca fiind in Hristos, in tot pretoriul, si putem presupune ca in felul acesta au fost cunoscute si de Cezar. Cat despre unii dintre slujitorii lui, lucrurile au mers mai departe, pentru ca s-au intors la Dumnezeu. Intr-o cetate renumita a puterii dusmanului, unele suflete au fost stramutate din imparatia intunericului si aduse in imparatia Fiului dragostei Lui.

Triumfuri de felul acesta face harul! Cat de potrivita vine dorinta de incheiere: „Harul Domnului Isus Hristos fie cu Duhul vostru!”.

clickbible.org